

Ела ме, мила, изпрати :
Азъ ще по гори да ида,
По гори ида — ловъ да ловя
Съ бѣли коне хранени,
Съ два ми сиви сокола.
Ти ще тука останешъ,
И ти поржка поржчамъ:
Павелъ утрѣ катъ стаңе,
Дай му вода и кърпа,
Да се омие, изтрие ;
Изпрати го въ църква да иде,
Да се кръсти — Богу да се моли,
А ти дома сама катъ останешъ,
Да сготвишъ гостби сѣкакви,
Да наточишъ вино и ракия.
Въ гостбитѣ отрова да туришъ,
Въ виното пелинъ да пуснешъ.
Кога дойде Павелъ отъ църква,
Дай му да яде гостби отровни,
Да яде и пие вино отровно —
Да яде и пие — и се отрови,
Отрови и умре — загине,
Та всичко намъ да остане:
Таткова стока, имане,
Бащини ниви, ливади,
Коне хранени и сиви соколи —
Отъ братъ широко да ни стане.
Това сакънъ да сторишъ,
Че ако отъ гора се завърна,
И брата си живъ и здравъ заваря —
Ще ти отрежа ржцѣтѣ,
Ржцѣтѣ до лактѣтѣ,
Ще ти отсѣка нозѣтѣ,
Нозѣтѣ до колѣнѣтѣ,
Ще ти извадя очитѣ,
Очитѣ съсъ веждитѣ.“
Туй катъ Петъръ изрече,
Излѣзе рано, отиде
Съ бѣли коне хранени